

Σημείωμα

ΑΔΥΝΑΜΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜΟ-ΦΑΣΙΣΜΟΥ

*Του Ανδρέα Ανδριανόπουλου**

Στον αγώνα αντιμετώπισης της τρομοκρατίας που έχουν εξαπολύσει οι υπάνθρωποι του παγκόσμιου ισλαμο-φασισμού υπάρχει ένας σοβαρός αδύναμος κρίκος. Κι αυτός είναι η Σαουδική Αραβία. Το ολιγαρχικό βασίλειο του Περσικού Κόλπου είναι φανερό πως περισσότερο νοιάζεται για την εξασφάλιση της οικονομικής ευημερίας της βασιλικής οικογένειας των Σαούντ και την διάδοση των εμπρηστικών διακηρύξεων μίσους των φανατικών Ουαχαμιστών κληρικών που ουσιαστικά συγκυβερνούν παρά για τον σεβασμό των συμμαχικών τους υποχρεώσεων και των ευαισθησιών των Δυτικών τους φίλων και εμπορικών τους συνεταίρων. Οι Σαουδάραβες πρίγκιπες βασίζονται στην ισχύ του πετρελαίου που κατέχουν και στα πολυτελή εμπορικά συμβόλαια αγοράς οπλικών συστημάτων με τα οποία επηρεάζουν τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και της Δύσης γενικότερα.. Με την επιρροή που αυτά τους παρέχουν φροντίζουν άφοβα να ενισχύουν τον φανατισμό των μουλάδων της χώρας τους και να ενθαρρύνουν την επιθετικότητα της Ουαχαμπικής εκδοχής του Ισλάμ που κυριαρχεί στη χώρα τους και εξάγεται με δικά τους χρήματα σε όλες της μουσουλμανικές χώρες της υφηλίου.

Ο ακραίος ισλαμο-φασισμός που εκφράζεται μέσα από τις πράξεις τρομοκρατίας που σημειώνονται από τζιχαντιστές σε Ανατολή και Δύση έχει σαν θεωρητική του βάση τις διδασκαλίες της θεολογίας του Αλ Ουαχάμπ, που κυριαρχεί στη Σαουδική Αραβία, και που αποτελεί σύμφυτο στοιχείο εξουσίας με την βασιλική οικογένεια των Σαούντ στη χώρα αυτή. Για λόγους εξασφάλιση στη εσωτερικής σταθερότητας στο βασίλειο οι πρίγκιπες δεν ενοχλούν τους φανατικούς μουλάδες που διδάσκουν το μίσος κατά της Δύσης και κατά κάθε άλλης εκδοχής του Ισλάμ, που δεν συμβαδίζει με την δική τους. Εκτός των Χριστιανών και των Εβραίων, που από τα πράγματα συνθέτουν τους αντιπάλους της παγκόσμιας διάδοσης των διδασκαλιών του Προφήτη Μωάμεθ και που αποτελούν καθήκον κάθε σωστού μουσουλμάνου αφοσιωμένου στα ορθόδοξα πιστεύω των Σαλαφιστών (αυτών δηλ. που οφείλουν να ζούν σύμφωνα με της επιταγές συντρόφων του Προφήτη) της Αραβικής χερσονήσου, μοιραίοι εχθροί των Σουνιτών Ουαχάμπις είναι οι άθεοι (δηλ οι κομμουνιστές) και οι πολυθειστές (λόγω λατρείας των 11 Ιμάμηδων) Σίιτες μουσουλμάνοι. Για τον λόγο αυτό οι Σαουδάραβες κρατούν ψηλά το λάβαρο της σκληρής μέχρι θανάτου σύγκρουσης με τους απανταχού Σίιτες. Εξ' ου και οι σκληρές διώξεις των Σιτικών μειονοτήτων μέσα στην Σαουδική Αραβία και στο γειτονικό πλειοψηφικά Σιτικό Μπαχρέιν (που κυβερνάται όμως από την Σουνιτική και Σαουδαραβικής προέλευσης οικογένεια Αλ Καλίφα) αλλά και η στρατιωτική επέμβαση στη γειτονική Υεμένη όπου η Σουνιτική της κυβέρνηση ανετράπη από τους Σίιτες Χούτου αντάρτες.

Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται βέβαια η απύθμενη έχθρα και καχυποψία του Ριάντ προς το γειτονικό (και Σιιτικό βέβαια) Ιράν. Τα τελευταία χρόνια η επιρροή του Ιράν έχει αυξηθεί ουσιαστικά, (με τους Σιίτες να κυβερνούν πλέον στο Ιράκ, το φιλοπερσικό καθεστώς Ασσάντ στην Συρία και την ενισχυμένη Σιιτική Χετζμπολάχ στον Λίβανο), προκαλώντας την έκδηλη ανησυχία της Σαουδικής Αραβίας. Σαν φυσικό επακόλουθο οι Σαουδάραβες, με τους φιλικούς προς αυτήν δορυφόρους του Κόλλου (Εμιράτα, Κουβέιτ) και φιλικές Σουνιτικές χώρες (Αίγυπτος, Σουδάν, Ιορδανία, Τουρκία) δεν έκρυψαν την συμπάθειά τους προς τις αρχικές κινήσεις του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) σε Ιράκ και Συρία που έδειχνε να αντιστρατεύεται την περιφερειακή κυριαρχία των Σιιτών. Σταδιακά βέβαια η ενίσχυση του ISIS άρχισε να ενοχλεί το Ριάντ, την Αγκυρα, το Αμμάν, το Κάιρο και πολλά Εμιράτα. Διότι οι φιλοδοξίες του νέου Χαλιφάτου (που το ISIS ισχυρίζεται πως είναι) απειλεί και την δική τους ισχύ και προοπτικές επιβίωσης. Είναι όμως ήδη πολύ αργά να απεγκλωβισθούν τελείως από τους ήδη δημιουργημένους δεσμούς. Και να αντιμετωπίσουν την συνακόλουθη οργή των Ουαχάμπις που βλέπουν στον ISIS την εκπλήρωση των Σουνιτικών οραμάτων για εξάπλωση του σαλαφικού ορθόδοξου Ισλάμ.

Είναι λογικό η Ρωσία να ανησυχεί περισσότερο από τους άλλους για τις εξελίξεις στην Συρία. Ανάμεσα στις χιλιάδες εθελοντές που προσέτρεξαν στο κάλεσμα του χαλιφάτου, τζιχαντιστές από τον Καύκασο, το Ταταρσταν και τα Ουράλια (εδάφη με μουσουλμάνους δηλ της Ρωσικής Ομοσπονδίας) όπως και από συνορεύουσες πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες (Αζερμπαϊτζάν, Τουκμενιστάν, Καζακστάν, Τατζικιστάν και Κιρκισία) έχουν διακριτό και κυρίαρχο ρόλο. Για την Μόσχα η επιλογή είναι καθαρή. Το ISIS πρέπει να συντριβεί τώρα στη Συρία. Διαφορετικά υπάρχει κίνδυνος να εξαπλωθεί σε περιοχές που η Ρωσία θα αναγκασθεί να το αντιμετωπίσει αργότερα πάνω σε χιλιάδες χιλιόμετρα δύσκολα ελεγχόμενων εξωτερικών η εσωτερικών συνόρων (Καζακστάν, Καύκασος, Βόλγα – Ουράλια).

Αξίζει εδώ να σημειώσουμε πως είναι πρακτικά αδύνατο το ξερίζωμα του ISIS δίχως επέμβαση από το έδαφος. Το Χαλιφάτο, σύμφωνα με το Κοράνι, δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς εδαφική κυριαρχία. Κι αυτή δεν εξουθενώνεται με αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Πλην όμως τις εδαφικές επιχειρήσεις δεν μπορούν να αναλάβουν δυτικοί χριστιανικοί στρατοί. Διότι και πάλι θα επιβεβαιωθεί το Κοράνι που προφητεύει σύγκρουση των σταυροφόρων (Δυτικών) με τις στρατιές του Ισλάμ και μάλιστα ήττα των μουσουλμάνων στην Συριακή πόλη Νταμπίκ. Αυτή όμως η ήττα θα προκαλέσει την εμφάνιση του Μαχντί (του 'αναμενόμενου') που θα οδηγήσει τους ισλαμιστές στην τελική τους παγκόσμια επικράτηση. Δεν είναι τυχαίο πως οι τζιχαντιστές με πολλές πράξεις τους προσπαθούν να προκαλέσουν την Δύση για άμεση εδαφική στρατιωτική επέμβαση. Αυτό θα προκαλέσει τεράστια παγκόσμια μουσουλμανική κινητοποίηση σε επίρρωση των προβλέψεων του Κορανίου. Σαν συνέπεια, επί του εδάφους το ISIS μπορεί αποτελεσματικά να αντιμετωπισθεί μοναχά από τους Αλεβίτες (Σιιτική εκδοχή) του Ασσάντ, τους Κούρδους Πεσμεργκά (πολεμιστές), τις Σιιτικές πολιτοφυλακές του Ιράκ κι' ενδεχόμενα ενταγμένους στον στρατό Σουνίτες και ένοπλες ομάδες του Ιράν. Αυτή είναι και η άποψη των Ρώσων, που επιμένουν πως ο Ασσάντ οφείλει να είναι μέρος των συνεννοήσεων για λύση του ζητήματος της Συρίας.

Οι Ουαχάμπις ενθαρρύνουν όλες αυτές τις ακραίες ισλαμικές κινήσεις επιχειρώντας με κάθε μέσον να αξιοποιήσουν τις οικονομικές δυνατότητες της Σαουδικής Αραβίας για την επίτευξη τριών στόχων:

1. Την καταρράκωση της ισχύος των Σιιτικών καθεστώτων και την, ει δυνατόν, εξαφάνιση των Σιιτών από το πρόσωπο της γης.
2. Την ενίσχυση του κύρους της Σαουδικής Αραβίας στον μουσουλμανικό κόσμο και την κυριαρχία των δοξασιών των Ουαχάμπις σε αυτόν.
3. Την διάδοση του Ισλάμ σε ολόκληρο τον κόσμο σε βάρος κάθε άλλης θρησκευτικής, ακόμα και μονοθειστικής, πίστης.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν η συμβίωση του σημερινού καθεστώτος της Σαουδικής Αραβίας με μιά δημοκρατική Δύση είναι λογικά ασύμβατο. Ιδιαίτερα μάλιστα που τώρα οι ΗΠΑ δεν έχουν την παραμικρή ανάγκη του Σαουδαραβικού πετρελαίου. Η ανησυχία βρίσκεται στο γεγονός πως μια κατάρρευση του οίκου των Σαούντ, που αναπόφευκτα θα συμβεί αν αποσυρθεί η Δυτική στρατιωτική και πολιτική στήριξη, είναι άγνωστο πως θα καλυφθεί – και από ποιούς – το σχετικό κενό. Το ενδεχόμενο ένα ακραίο ισλαμικό καθεστώς σαλαφιστών Ουαχάμπις να κάθεται πάνω στα ενεργειακά πλούτη της Αραβίας είναι σίγουρο πως αποτελεί ακραία προοπτική για ολόκληρη την Μέση Ανατολή. Στρατιωτικές συρράξεις με γειτονικά καθεστώτα δεν θα μπορούν να αποκλεισθούν. Με άγνωστες συνέπειες αν οι – καθεστωτικοί πλέον – τζιχαντιστές αποφασίσουν να γίνουν πυρηνική δύναμη.

Η κατάσταση πάντως αποκλείεται να συνεχισθεί όπως σήμερα. Το πρόβλημα των προσφύγων που πλημμυρίζουν τα ευρωπαϊκά σύνορα οδηγεί το ζήτημα στα άκρα. Ολοι σχεδόν σήμερα αναγνωρίζουν τον ρόλο των Σαουδαράβων στην δημιουργία του σημερινού εκρηκτικού προβλήματος. Για πόσο ακόμα οι Ευρωπαίοι και οι ΗΠΑ θα κλείνουν τα μάτια στην πραγματικότητα; Και χώρες όπως η Ελλάδα θα ανέχονται να γίνονται αποθήκες ανθρώπων, την ίδια ώρα που οι εταίροι και σύμμαχοί τους θα κάνουν μπιζνες με τους χρηματοδότες και υποκινητές του επερχόμενου χάους;

** Το τελευταίο βιβλίο του Ανδρέα Ανδριανόπουλου “Η Οργή του Ισλάμ και οι Φανατικοί της Τζιχάντ”, Εκδ. Επίκεντρο, 2015 κυκλοφορεί ήδη στα βιβλιοπωλεία.*